

မာတိကာ

၁။ အသေဝနာစ ဗာလာနံ	၆
၂။ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ	၈
၃။ ပူဇာစ ပူဇနေယျာနံ	၁၀
၄။ ပဋိရူပ ဒေသဝါသောစ	၁၂
၅။ ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ	၁၄
၆။ အတ္တသမ္မာ ပဏိဓိစ	၁၆
၇။ ဗာဟုသစ္စဉ္စ	၁၈
၈။ သိပ္ပဉ္စ	၂၀
၉။ ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော	၂၂
၁၀။ သုဘာသိတာစ ယာဝါစာ	၂၄
၁၁။ မာတာပိတု ဥပဋ္ဌာနံ	၂၆
၁၂။ ပုတ္တဒါရဿ သင်္ဂဟော	၂၈
၁၃။ အနာကုလာစ ကမ္မန္တာ	၃၀
၁၄။ ဒါနဉ္စ	၃၂
၁၅။ ဓမ္မစရိယာစ	၃၄
၁၆။ ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော	၃၆
၁၇။ အနဝဇ္ဇာနိ ကမ္မာနိ	၃၈
၁၈။ အာရတီ ပါပါ	၄၀
၁၉။ ဝိရတီ ပါပါ	၄၂

၂၀။ မဇ္ဇပါနာစ သံယမော	၄၄
၂၁။ အပ္ပမာဒေါစ ဓမ္မေသု	၄၆
၂၂။ ဂါရဝေါစ	၄၈
၂၃။ နိဝါတောစ	၅၀
၂၄။ သန္တုဋ္ဌိစ	၅၂
၂၅။ ကတညုတာ	၅၄
၂၆။ ကာလေန ဓမ္မဿဝနံ	၅၆
၂၇။ ခန္တိစ	၅၈
၂၈။ သောဝစဿတာ	၆၀
၂၉။ သမဏာနဉ္စ ဒဿနံ	၆၂
၃၀။ ကာလေန ဓမ္မသာကတ္ထ	၆၄
၃၁။ တပေါစ	၆၆
၃၂။ ဗြဟ္မစရိယဉ္စ	၆၈
၃၃။ အရိယာသစ္စာန ဒဿနံ	၇၀
၃၄။ နိဗ္ဗာန သစ္စိကိရိယာစ	၇၂
၃၅။ ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တံယဿ နကမ္မတိ	၇၄
၃၆။ ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တံယဿ အသောကံ	၇၆
၃၇။ ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ယဿ ဝိရဇံ	၇၈
၃၈။ ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ယဿ ခေမံ	၈၀
မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်နှင့်အသံထွက်	၈၂
၃၈ ဖြာ မင်္ဂလာ ကဗျာ	၈၈

မင်္ဂလာ

ကြီးပွားကြောင်း အောင်မြင်ကြောင်း ကောင်းသောအရာကို မင်္ဂလာဟု
ခေါ်ပါသည်။

မင်္ဂလာ၏အကျိုး

မင်္ဂလာတရားအတိုင်း လိုက်နာလျှင် ပညာလည်း တတ်မည်။ ပစ္စည်း
ဥစ္စာလည်း ပေါများမည်။ အမှန်မချကြီးပွားရမည်။ ဘယ်ကိစ္စမှာ မဆို
အောင်မြင်ရမည်။

မင်္ဂလာကို ဘာကြောင့်ဟောသလဲ၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟောသလဲ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်
အခါ နတ်သားတစ်ပါးက- ‘လူတွေ နတ်တွေ အကုန် မင်္ဂလာဆိုတာ
ဘယ်တရားလဲဟု ကြံစည် တွေးတောကြတာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ကြာ
ပါပြီ၊ မသိကြပါ။ မြတ်စွာဘုရားဟောပြတော်မူပါ’ဟု တောင်းပန်သဖြင့်
မြတ်စွာဘုရားသည် မင်္ဂလာတရား သုံးဆယ့်ရှစ်ပါးကို ဟောတော်မူ
သည်။

သူဌေးသားသူတောင်းစား

၁။ အသေဝနာစ ဗာလာနံ

လူမိုက်များကို မပေါင်းသင်းဘဲ ရှောင်ခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။
 လူဆိုး၊ လူမိုက်များနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် သူတို့နှင့်အတူ
 မကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်မိ၍ ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ ပျက်စီးတတ်
 သည်။ မပေါင်းဘဲ နေလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခမတွေ့ရဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာရ၏။
 ထို့ကြောင့် လူမိုက်များကို မပေါင်းသင်းဘဲ ရှောင်ခြင်းကို မင်္ဂလာဟု
 ဆိုရလေသည်။

ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် မိဘများ သေသောအခါ
 အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ လူဆိုး၊ လူမိုက်များနှင့် ပေါင်းသဖြင့် ရှိသမျှ
 ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကုန်ကာ သူတောင်းစားအဖြစ်ဖြင့် တောင်းစားသော ဘဝသို့
 ရောက်သွားရလေ၏။

“တံငါနားနီးတံငါ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး”

လူဆိုးကြီးအင်္ဂုလိမာလ

၂။ ပဏ္ဍိတာနန္ဒ သေဝနာ

ပညာရှိကို ပေါင်းခြင်း၊ ပညာရှိကို ဆည်းကပ်ခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။

ပညာရှိကို ဆည်းကပ်ပေါင်းသင်းသော သူသည် လူလိမ္မာ လူကောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ကိုယ်တိုင်ပညာရှိဖြစ်လာနိုင်သည်။ လူလိမ္မာလူကောင်းဖြစ်လျှင် မုချကြီးပွားချမ်းသာရ၏။ ကိုယ်တိုင်ပညာရှိဖြစ်လျှင် မနိမ့်ကျဘဲ အရာရာ၌ အောင်မြင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိကို ဆည်းကပ်ပေါင်းသင်းခြင်းကို မင်္ဂလာဟု ဆိုရလေသည်။

အင်္ဂုလိမာလမည်သော လူဆိုးကြီးသည် လူများကိုသတ်၍ လက်ညှိုးများကို ဖြတ်ယူကာ ကြီးနှင့်သီပြီး လည်ပင်း၌ဆွဲထားသည်။ တစ်နေ့သောအခါ သူ၏မိခင်ကိုသတ်မည်ဟု လိုက်ရာတွင် ပညာရှိဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့၍ တစ်ခဏမျှ စကားပြောရသဖြင့် အကျွတ်တရား ရကာ ရဟန္တာကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်၊ လူသတင်း လူချင်းဆောင်”

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ

၃။ ပူဇာစ ပူဇေနယျာနံ

ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဟူသော ရတနာသုံးပါး၊ မိဘနှစ်ပါး၊ ဆရာများသည် ပူဇော်ထိုက်သောသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အိပ်ရာဝင်သောအခါ ဘုရားရှိခိုး၍ မိဘဆရာသမားများကို ရှိခိုးကန်တော့သောသူသည် ဘုန်းကြီး၍ အသက်ရှည်ရှည်နေရ၏။ လူချစ်လူခင်ပေါများ၍ ကြီးပွားချမ်းသာရ၏။ ထို့ကြောင့် ပူဇော်ထိုက်သူအား ပူဇော်ခြင်းကို မင်္ဂလာဟု ဆိုရလေသည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားသည် သေခါနီးဆဲဆဲတွင် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာသည်ကို မြင်၍ လက်အုပ်မချီနိုင်သောကြောင့် စိတ်ထဲကသာ ရှိခိုးပူဇော်ရရှာ၏။ ထို့နောက် သေသောအခါ နတ်ပြည်တွင် နတ်သားဖြစ်ရလေသည်။

“အမှီကောင်းက ချမ်းသာရ”

နေသင့်သည်စွာ

၄။ ပဋိဂ္ဂူပ ဒေသဝါယောစ

လျှောက်ပတ်သော အရပ်ဒေသ မြို့ရွာရွာနှင့် နေခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။

ဒီအရပ်မှာ နေက ကုသိုလ်ရမည်။ ကုသိုလ်မရလျှင် ပညာရရမည်။ ပညာမရလျှင် ဥစ္စာရရမည်။ ထိုသုံးမျိုး တစ်ခုခုရသော အရပ်သည် လျှောက်ပတ်သောအရပ် မည်၏။ ထိုအရပ်မျိုး၌ နေသော သူသည် ကြီးပွားချမ်းသာရ၏။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ပတ်သော (သင့်လျော်သော) အရပ်၌ နေခြင်းကို မင်္ဂလာဟု ဆိုရလေသည်။

ပဋိဂ္ဂူပ ရွာကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုရွာ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်း နိဂါမဖြင့် ရွာသားများ ကုသိုလ်ကြ၏။ စာသင်ကျောင်းနိဂါမဖြင့် ပညာလည်း ရကြ၏။ ဈေးရိုသောကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ရရှိကြလေ၏။

“ပျော်စရာမှာ မနေနဲ့၊ တော်စရာမှာနေ”
“အမှီကောင်းလျှင် တစ်ချက်၊ အနေကောင်းလျှင် တစ်သက်”

